

La Humanitat

Any II : Núm. 251
Barcelona, dimarts, 30 agost de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

El senyor Maluquer i Viladot fa un elogi del senyor Azaña i del Govern de la República

I diu que la monarquia ha passat al llibre de la Història

Desitjosos de trametre als nostres lectors les opinions que, sobre el moment polític actual i les possibilitats d'una restauració monàrquica sustenten personalitats de tots els camps de la política catalana, ens hem adreçat al senyor Joan Maluquer i Viladot, vell monàrquic i ferm autonomista, darrer president de la Diputació de Barcelona.

Heu-vos ací el que ens ha dit el senyor Maluquer i Viladot: "El moment actual de la política és el més interessant que s'ha plantejat al Govern des de la implantació de la República, perquè sembla que l'hagi portat de la mà l'àngel bo amb el fi patriòtic de plasmar-la per manera definitiva.

No hi ha cap dubte que els darrers fets han donat la tònica de què hi ha un Govern que sap manejar-se i governar amb un alt sentit de responsabilitat, fent el que li sembla millor per la República, deixant de banda, prescindint-ne, de tot allò que un extremisme insensat volia provocar en so de venjança.

Per això des de la meua torre de vori, veig un govern per temps, fort i serè, que pot esperar tranquil el desenvolupament del seu programa a les Corts Constituents.

No crec possible una restauració monàrquica, fins per la falta de matèria prima. No: la monarquia ha passat al llibre de la Història que cadascú escriurà segons els seus sentiments, però es pot ben afirmar que els pocs defensors que tal vegada trobi, no podran defensar-la amb cap altre instrument que amb la ploma, que amb aquesta es poden emparar fins els majors absurds.

Per fi, no es pot parlar del Govern actual des de Catalunya, sense que tot bon català no es tregui el barret amb cordial salutació, per la seva honrada i ferma tasca en sostenir-se amb la major valentia el projecte del nostre Estatut, amb tot i haver-nos decebut bastant. Si a la implantació d'aquest Estatut que és ben propera, el senyor Macià sap representar bé a Catalunya, la nostra terra amb la seva plena llibertat assolirà totes les realitats d'un poble renascut parió dels més culturals i anomenats del món.

Fins avui Macià ha entès que no podia actuar més que com a cap d'un partit, i ho respecto, però des de l'aprovació de l'Estatut, no pot actuar més que com a representant de Catalunya."

CLARA ZETKIN

diputat comunista, que demà deu ocupar la presidència d'edat en l'obertura del Reichstag. Malgrat el seu delicat estat de salut, Clara Zetkin ha arribat a Berlín decidida a ocupar el seient presidencial, no fent cas de les amenaces de les dretes

S'ha suïcidat el jutge del famós afer Lubeck

Hamburg. — Ha causat una gran sensació a tot el país, el fet que avui s'hagi suïcidat a un hotel d'aquesta ciutat, el jutge Wibel, que ho fou en el famós procés de Lübeck, en el qual foren jutjats diversos metges alemanys per unes aplicacions sèrum Calmette, que produïen nombroses morts.

El fet que en aquell procés fora condemnat un eminent metge, el doctor Deycke, al qual apreciava molt el jutge Wibel, ocasionà a aquest, des deleshores, fortes crisis nervioses, havent-li de fer diverses cures antinervioses. El mateix dia en què es pronuncià la sentència, el jutge fou atacat d'una crisi nerviosa.

ment, tothom, a l'estiu, anirà sense res al cap.

Diu un metge: "Aquesta pràctica té els seus avantatges i els seus inconvenients. La circulació de l'aire és sempre beneficiosa per a qualsevol sector del cos humà, però molt sovint l'acció del sol sobre el crani fa més mal que bé. En els països càlids es registren des de fa uns anys més insolacions que abans. Els dies de canícula és perillós d'anar amb el cap descobert, però això no vol dir que desaconselli la seva pràctica.

I, per acabar, copiem d'un rotatiu francès:

"A l'excés de calor sobre els cranis es deuen, en aquests dies de temperatura anormal, els crims, les crisis de la gelosia, els drames passionals, els suïcidis inexplicables... i fins les revolucions. Totes les surexitacions nervioses són estivals i resulten d'una insuficient protecció contra els raigs solars."

Ara, el lector que se'n prengui el que vulgui.

DE LA MORT D'UN FALS BORBÓ Candelària és dona de molta imaginació

Candelària Brau Soler, segons els diaris de París, ha fet, davant del jutge, curioses revelacions sobre la personalitat del príncep — o el que sia — Edgar de Borbó, al qual ella assassinà.

Sembla que la dita senyora ja us d'una fantasia totalment oriental. Segons les seves declaracions, "a Barcelona portava una vida de confort i de luxe abans de conèixer a Edgar de Borbó". Això són ganes de donar-se importància, doncs la senyora Candelària, de posició modesta, era muller de Josep Martí Boada, proveïdor de vaixells, al qual els afers no li anaren pas gaire a l'hora, arruïnant-se totalment en una de les seves dissortades especulacions. A Barcelona, mai varen fer vida de gent rica i degut segurament a les empentes que passava, la Candelària va escoltar-se al suposat príncep, que llavors encara feia goig, malgrat ésser bon xic madur i que trobant-se en un bon període despenia els diners amb molta fatxenderia.

Del fals príncep se'n coneixen curioses dades. Aprofitant-se de què a Barcelona residia el general Borbó i Castellví, duc de Santa Elena, còsi de l'ex-rei, que va ésser Comissari regi de l'Exposició de Barcelona, l'any abans d'obrir-se aquesta, el tal Edgar, va fer-se passar per la dita personalitat en determinats llocs, el qual li facilitava el camí per a emmallevar fortes quantitats. A l'any 1926, el veritable duc de Santa Elena el va fer detenir. Aleshores començà la devallada de l'aventurer que es feia anomenar "el general Borbó".

El fals príncep va conèixer a Candelària l'any 1921 en un te de l'hotel Majestic. Aviat intimaren, i segons l'autora de la mort del príncep, aquest li proposà desfer-se del seu marit — que poca nosa els feia — tirant-li "vacilons de la febre tifoidea" al cafè. Com pot veure's, la fantasia de la Candelària és inesgotable.

Ço que sembla comprovat, és que el fals príncep va demanar la mà d'una senyoreta de bona família barcelonina, anomenada Misericòrdia. Un cop promeses, va emmallevar tres mil pessetes al seu futur cunyat. Ja en possessió dels diners, s'acabà el prometatge.

Els diaris francesos diuen que la Candelària ha declarat que "el príncep jugava grosses quantitats a l'Ateneu de Barcelona". I que "al majordom de l'Ateneu li emmallevà 30.000 pessetes, que constituïen totes les seves economies". Aquestes declaracions palesen que la pobra senyora no sap el que és el nostre Ateneu o que els periodistes parisencs, posats a inventar, no els ve d'aquí.

El Borbó de París, resulta falsificat, però reuneix totes les característiques dels Borbons. Talment, mereixia ésser-ho.

Les malifetes d'una planta inofensiva

Des de fa un quant temps s'ha posat de moda el cactus. Aquest vegetal tan estrany, de formes poc gracioses, d'escassa vistositat, no manca gairebé en cap casa. I els amateurs d'aquesta planta exòtica, que l'adquireixen solament per a seguir el corrent, no saben les virtutis que podrien dir-se perverses que aquesta atresora.

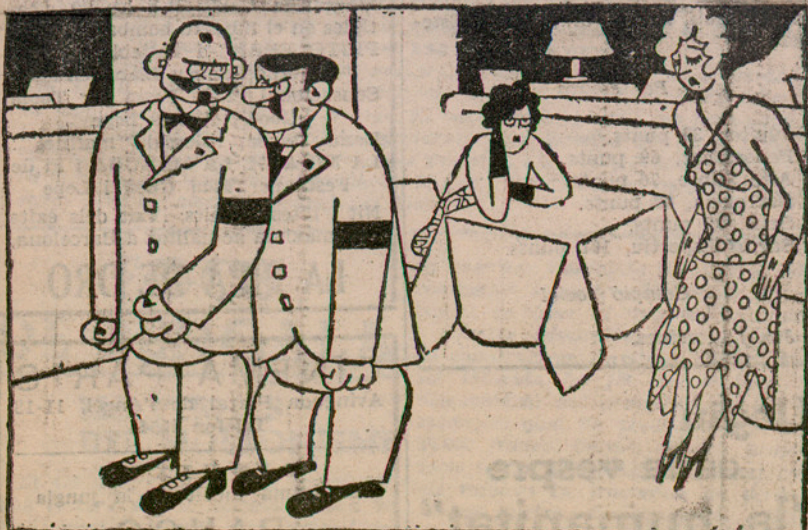
A Varsòvia — segons llegim a la premsa estrangera — el cactus acaba d'ésser gairebé prohibit "pels seus efectes toxicòmans". Suposem la cara que faran aquells dels nostres lectors que al menjador o a la galeria tenen el seu obligat cactus d'aparició del tot inofensiva. Doncs, si: el cactus, i sobretot la varietat coneguda per cactus sagrat, conté una substància narcòtica, coneguda per peyet, que gaudeix de les preferències dels aficinats a les drogues. I per a treure el peyet del cactus, n'hi ha prou amb fer una incisió a la planta amb un senzill trempa-plomes. La saba que surt és la droga, el tràfic de la qual està prohibit als països occidentals i

que està classificada en la mateixa categoria que l'opi i l'haschich. Aquest tòxic és tant o més perillós quan el seu ús no requereix cap preparació especial. Cal tan sols empassar-se un xic de saba de la planta per a caure en un estat narcòtic que dura uns dues hores.

Alguns metges diuen que l'ús del peyet no és gens perillós per a la salut, però no cal fiar-se'n massa, puix ha estat comprovat que és dolent per a les funcions digestives degut a la intolerància d'aliments que provoca.

A Varsòvia, pel que es veu, l'afició a la saba del cactus havia fet estralls. Fins s'havia fundat un cercle titulat Els Amics del Cactus, que amb l'excusa de fomentar la reproducció de la planta es dedicava al tràfic de la droga. Això ha portat a què l'opinió pública hagi demanat al Govern un control rigorós en el conreu, venda i tenència del cactus sagrat.

Heus ací com no cal fiar-se de les coses inofensives.

—Ja ho veu, pobrets! Hauran d'anar-se'n amb els seus clients, a Villa Cisneros!

(De Garrido, a "Heraldo de Madrid")

Opinions contradicòries

La pràctica de portar el cap nu

Enguany, com tothom sap, ha augmentat el nombre dels que han prescindit del capell per anar pel carrer. Per cada cap cobert, se'n veuen una vintena amb el capell o la calba a l'aire.

Havem volgut recollir algunes opinions respecte a aquesta pràctica d'anar descobert pel carrer. La primera, és d'un barretaire, i com és de suposar, és interessada:

—Fa ja quatre anys que el jovent comença a anar descobert. Naturalment, la indústria dels capells de palla se'n ressentí considerablement, però els fabricants prengueren paciència, creient que es tractaria d'una moda passatgera. Veient que la pràctica del cap nu anava en augment, en 1930 els fabricants i venedors del capell de palla editaren uns cartells en els quals palesaven els perills d'anar sense res al cap i fins vàrem pagar uns quants articles de premsa. No en treguérem res. Aquests anys, la moda, ruïnosa per a nosaltres, ha pres proporcions catastròfiques. La fabricació ha disminuït en un quaranta per cent. Hi ha venedor que cada any donava sortida a uns quatre-cents capells de palla i enguany n'ha venut sols uns setanta. Aquesta moda del cap descobert és una ruïna per a la nostra indústria.

Parla un partidari del cap descobert: —Es que això d'anar sense capell és una comoditat extraordinària. El cap, sense el pes agobiador sua menys

i el capell es conserva millor. A més, el capell de palla rígid, és molt molest de manejar quan s'està en un interior. No portant-ne no hi ha problema. Estic convençut que l'any vinent,

MUSSOLINI VOL LA GUERRA

«El feixisme no creu en la utilitat de la pau perpètua»

Mussolini ha publicat un article en el seu diari, "Il Popolo d'Italia", que ha motivat vius comentaris per tot el món.

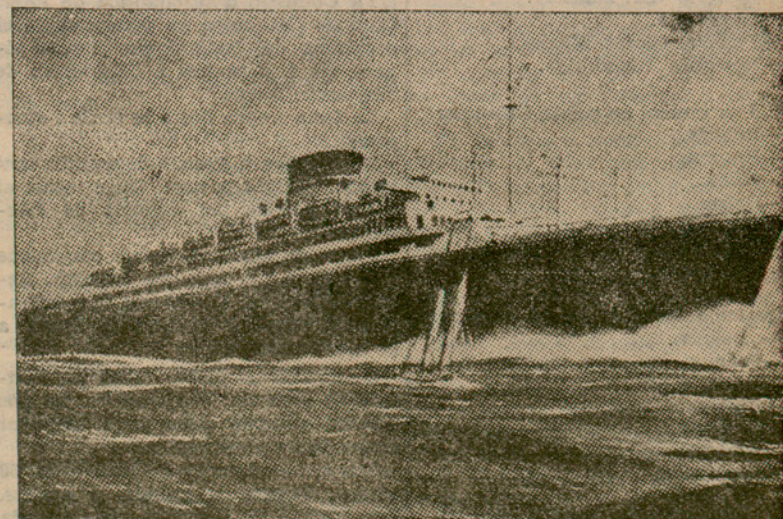
Heu-vos ací un dels paràgrafs de l'esmentat article:

"Solament la guerra és capaç de valorar completament l'energia humana. Sols ella pot imprimir el segell de la noblesa sobre els pobles que tenen el valor d'afrontar-la. El feixisme no creu ni en la utilitat de la pau perpètua. El feixisme s'oposa a les abraçades universalistes. Viu en comunitat amb els pobles civilitzats; però els vigila atentament i no es deixa enganyar per les apariències..."

Coincidint amb aquesta declaració brutal, s'han efectuat, a Nàpols, grans maniobres navals i aèries. Entre les dues esquadres que realitzaven maniobres, es repartiren dos-cents aparells de bombardig i mil quilos d'explosius.

No són gens tranquil·litzadors aquests símptomes...

El vaixell "Neptunia", el major del món, que el dia 5 d'octubre iniciarà, sortint de Trieste, els seus viatges a Sud-Amèrica. En aquesta travessia romandrà només set dies

Un creuer per la Mediterrània que surt de Barcelona i acabarà a Gènova

Aquest mati ha ancorat al nostre port el majestuós vaixell "Giulio Cesare", de la C. I. N., el qual ha embarcat aquesta tarda tots els passatgers inscrits al creuer per la Mediterrània, que haurà començat avui, partint de Barcelona i acabant, després de tocar tots els ports importants, al port de Gènova, on es desfarà l'expedició.

Els turistes són de diverses nacionalitats, i han estat rebuts a l'estació de terme per les agències respectives, tenint-los preparats diversos autocars amb els quals han visitat la ciutat i muntanyes circumdants.

Cap al tard, han fet via al "Giulio Cesare", on, com ja s'ha dit, hi han embarcat.